

tă indiferentă la plecarea Mitropolitului, totuși însă, în ascunsă, întărește poporul a se opune la plecarea lui spre a-lu avea mereu la îndemână și pentru a'și putea îndeplini mai cu înlesnire prin dânsul, ca capu ce era alu religiunei, și alu poporului, toate voințele sêlle.

În timpulă acesta Tudorū își aședă óstea pe la case și pe la mōnăstirile de p'împrejurulū Capitalei (pentru că cele din orașu erau întărite și pazite de către Savva), și începu să guverneze ca unū desăvêșitū Domnū stăpênitorū, ordonândū și lucrândū arbitraricește întru toate. Apoi, prin câți-va boieri, cari mai remăssesseră în Capitală, și cari compunéu corpulū divanului, orânduia pe orī cine voia elū la cele mai însemnate funcțiuni și la prefecturile tuturorū județelorū. Ier petițiunile ce 'i se adresaū de reclamanți se trimitéu, cu resoluțiuni puse de dânsulū, la dîsulū Divanū; acolo cercetându-se își luaū cursulū lorū, ier esecutarea lorū se făcea de Spătărie sêu de Agie (prefectura poliției).

Cu toate acestea Tudor, deși supêratū cu Mitropolitulū și în discordie cu Savva, decare se temea ca nu cum-va ómenii lui să prade mōnăstirile din orașu, pe care ei le țînéu sub stăpênirea lorū, cum și din cauza neadormitelor strejuirī ce acelașū Savva aședasse în toate părțile orașului cređu de interesulū sêu a se înțelege cu sus-numiții, și, fără a pierde timpū, se împacă cu Mitropolitulū, și apoi, prin intervenirea acestuia, se învoi și cu Sav-